

има гжста и дълга грива, а по тѣлото козината е не само дълга, но и самитѣ косми сж особно направени. Основата на косъма е тънка, а продължението му напълнено съ въздушни мѣхурчета. Освенъ тази козина северниятъ еленъ има още гжста дребна подкозина. Космитѣ лежатъ едни върху други много гжсто; между тѣхъ се насъбира много въздухъ, а той не пропуска топлината. Ето защо, северниятъ еленъ не се бои отъ полярния студъ и лесно понася голѣмия мразъ.

Козината си еленътъ промѣня есенъ и пролѣтъ. Презъ лѣтото е почти тъмнокафявъ, а зиме — бѣлъ. Презъ пролѣтта, когато еленътъ започва да промѣня дрехата си, цвѣтътъ му много подхожда на замърсенъ топящъ се снѣгъ.

Северниятъ еленъ е много непридирчивъ. Нему не е нуженъ запасъ отъ сѣно за презъ зимата. Той самъ съумѣва винаги да си намѣри храна. А каква е храната му? Еленовъ мѣхъ, дървесенъ и сухъ лишей — ето обичната му храна. Презъ лѣтото той не се отказва и отъ сочна трева, пжпки и млади клончета. Но когато това нѣма, еленътъ се задоволява и съ лишей. И да му се събира храна, не е нужно. Еленътъ самъ откопава изъ подъ снѣга лишей, като разгребва снѣга, удряйки съ копитата си. Сутринъ и вечеръ еленътъ яде, а презъ деня почива и преживя храната, която връща отъ стомаха, както всички преживни животни. Понѣкога еленитѣ се полакомяватъ и за животинска храна и ядатъ полски мишки и пѣструшки. Само младитѣ елени, които крака сж слаби, често умиратъ отъ гладъ. Засипе ли се земята съ дебелъ пластъ снѣгъ, младитѣ елени не могатъ да го разровятъ и да достигнатъ лишеитѣ, — тогава тѣ умиратъ.

Севернитѣ елени биватъ *диви* и *домашни* — опитомени. Мжчно може да се каже, кога човѣкъ е опитомилъ дивия еленъ. Има доказателства за това, че преди хиляда години скандинавскитѣ лопари не сж имали опитомени